

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 321/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť L. V. a J. V., obaja bytom T., zastúpených advokátom JUDr. M. Ch., T., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 170/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. V. a J. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2011 doručená sťažnosť L. V. a J. V. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v

primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 170/2010 (ďalej len „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti, ako aj z obsahu spisu vyplýva, že Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) je pod sp. zn. 15 C 100/2001 vedené občianskoprávne konanie v právnej veci žalobcu T., s. r. o., proti sťažovateľom o zaplatenie sumy 636,23 € s príslušenstvom. Konanie pred súdom sa začalo podaním návrhu žalobcom 29. januára 2001. Okresný súd v merite veci rozhodol rozsudkom 11. februára 2010. Proti rozhodnutiu okresného súdu podal v zákonom ustanovenej lehote (22. marca 2010) odvolanie sťažovateľ L. Vadovič, a následne 30. marca 2010 odvolanie podal aj navrhovateľ. Spis okresného súdu bol predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní 12. mája 2010, pričom v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu krajský súd o odvolaniach ešte nerozhodol.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú, že krajský súd: *«... vo veci nekoná a do dnešného dňa, t. j. viac ako rok od začatia odvolacieho konania o tomto odvolaní nerozhodol.*

Na základe uvedených skutočností tvrdíme, že týmto konaním, respektíve nekonaním Krajského súdu Trnava ako súdu odvolacieho došlo k porušeniu nášho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR č. 460/1992 Zb., podľa ktorého „každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.“

Rovnako bolo a stále je nekonaním tohto odvolacieho súdu porušované naše právo garantované v čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, publikovaného pod č. 209/1992 Zb., podľa ktorého „každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.“»

Podľa názoru sťažovateľov: *„Spomínaným spôsobom Krajský súd Trnava (štátny orgán s právomocou a vecnou a miestnou príslušnosťou na rozhodnutie veci) porušil naše základné ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a súčasne*

i základné ľudské právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Tým, že súd o podanom odvolaní nerozhodol od marca 2010 až dodnes, t.j. po dobu viac ako jedného roka, nám fakticky uprel a stále upiera tieto naše základné práva garantované ústavou ako právnym predpisom najvyššej právnej sily a medzinárodnou zmluvou, ktorá má v zmysle Čl. 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred zákonmi.“

Sťažovatelia na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti navrhujú, aby ústavný súd o nej takto rozhodol:

„1. Základné právo L. V. a J. V. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 170/2010 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Trnave sa v predmetnej veci prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. L. V. a J. V. priznáva finančné zadosťučinenie každému v sume 700 eur (slovom sedemsto eur), ktorú sumuje povinný vyplatiť im Krajský súd v Trnave do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť sťažovateľom trovy ich právneho zastúpenia vo výške 385,32 eura, a to k rukám právneho zástupcu sťažovateľov JUDr. M. Ch. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Vychádzal pritom najmä z toho, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sa namieta porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 147/04).

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti si ústavný súd vyžiadal príslušný súdny spis, z ktorého zistil, že krajskému súdu bol spis okresného súdu sp. zn. 15 C 100/2001 pre účely rozhodnutia o odvolaniach účastníkov konania doručený 12. mája 2010 a zaevidovaný pod sp. zn. 10 Co 170/2010. *Po rozbore obsahu spisu predsedníčka senátu nariadila 10. mája 2011 termín verejného vyhlásenia rozhodnutia na 31. máj 2011 (termín bol oznámený v súlade so zákonom na úradnej tabuli), pričom v tento deň bolo rozhodnutie aj skutočne vyhlásené (krajský súd ním potvrdil odvolaniami napadnutý rozsudok okresného súdu, pozn.). Po vyhotovení rozhodnutia bol spis 14. júna 2011 vrátený okresnému súdu, ktorý bude rozhodnutie krajského súdu doručovať účastníkom konania. Z uvedeného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd v namietanom konaní meritórne rozhodol o odvolaniach účastníkov konania za necelých 13 mesiacov od predloženia veci.*

V nadväznosti na uvedené zistenia ústavný súd poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (I. ÚS 42/01, tiež napr. III. ÚS 91/04). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že konanie bez zbytočných prietáhov nemožno presne časovo ohraničiť (II. ÚS 26/95) a že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle citovaného ustanovenia (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01). Na kratšie obdobia nečinnosti všeobecného súdu ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakované a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00). V prípade, keď ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa

nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, s'ťažnosť spravidla odmieta už pri predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01).

V danom prípade krajský súd v namietanom konaní meritórne rozhodol po uplynutí necelých 13 mesiacov odo dňa, keď mu vec bola predložená okresným súdom, čo nemožno považovať v okolnostiach prípadu síce za optimálne, ale na druhej strane ústavný súd po zohľadnení svojej doterajšej judikatúry dospel k záveru, že celková doba namietaného konania nezakladá dostatočné dôvody na to, aby po prípadnom prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie mohol rozhodnúť o porušení základného práva s'ťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. ich práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol s'ťažnosť s'ťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí s'ťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa s ďalšími návrhmi s'ťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2011